

Hồi 50**Mùi Hỏa Bách Luyện**

Au Dương Siêu vất vả từ hồi còn nhỏ, khi lớn lại phải nếm không biết bao nhiêu mùi khổ sở, tất cả những cái đó đều vì mối thù bất cộng đái thiên của cha mẹ mà nên hết. Bây giờ kẻ thù ở trước mặt khi nào chàng chịu buông tha cho y? Nhưng có một điều khiến chàng áy náy nhất là sao mình không gặp kẻ địch lúc trước khi uống phải rượu độc bằng không có phải gỡ được toàn lực ra đối phó mà giết chết kẻ thù ngay tại chỗ không. Vì vậy tuy chàng rất muốn chỉ tấn công một hai chưởng đánh cho Khánh Dư vỡ sọ chết ngay tại chỗ, nhưng chàng vẫn phải e dè vì lời dặn bảo của Kính Nghiêu.

Chàng chỉ sợ mình quá tức giận gỡ toàn bộ công lực ra đối phó khiến rượu độc ở trong người làm nguy, lúc ấy kẻ thù chưa bị đánh chết hay bị đả thương mà ung dung đào tẩu, hoặc thậm chí họa hổ bất thành hóa thành khuyến bị chết trong tay kẻ thù thì mối thâm thù này muôn kiếp cũng không sao trả được.

Nghĩ đoạn chàng giơ tay ra tấn công hờ một thế rồi quát lớn:

- Bào lão quái, gỡ khí giới ra đi.

Khánh Dư thấy không thể nào tẩu thoát được, đành phải đánh liều cười như điên như khùng đáp:

- Hừ, họ Bào ta lang bạt giang hồ đã trải qua không biết bao nhiêu trận to nhỏ, nhưng chưa một lần nào phải dùng tới khí giới, bất cứ đối địch với ai ta cũng chỉ dùng hai bàn tay thịt này thôi hướng hồ là đối phó với người.

Âu Dương Siêu định bảo lão quái gỡ khí giới ra để mình sử dụng cờ bấu hay sáo ngọc, như vậy yên trí thắng được kẻ địch mau hơn, nhưng bây giờ thấy lão quái nói ngông như thế chàng bèn lớn tiếng cười đáp:

- Được, ta cũng tiếp ngươi bằng hai bàn tay không, như vậy ngươi chết mới khỏi ấm ức.

- Tiểu tử đừng có múa mép nữa, cứ việc ra tay tấn công.

Liệt Tử Độc Sát vừa quát xong, song chưởng của y đã tấn công. Y là một sát sinh nổi danh đã lâu, một cao thủ nhất đẳng nhất trong hắc đạo tất nhiên ra tay phải khác thường.

Âu Dương Siêu lớn tiếng cười, một mặt dùng chưởng tấn công hờ một thế để mà giải hết sức lực của địch thủ. Đồng thời, chàng xoay chưởng phản công luôn, thế công của chàng như sấm như chớp, như vũ bão, lợi hại không thể tưởng tượng được.

Từ khi chàng dọ dờng bước chân vào trong Liễu Âm Hoa Minh trang này, đến giờ lúc nào cũng nơm nớp lo sợ người ta biết rõ chân tướng của mình, nên không bao giờ chàng dám giở võ công của bốn môn ra, mà phải sử dụng đến võ công của môn phái khác. Vì vậy chàng cứ cảm thấy bó chân bó tay hết sức, nhưng bây giờ chàng đã hoàn lại bộ mặt thật của mình,

chàng không e dè nữa, cứ việc giở hết tài ba ra đối địch thôi, nhưng không ngờ Kính Nghiêu lại dặn bảo chàng không nên giở hết công lực ra. Vì vậy tuy chàng đã giở hết võ công của bốn môn ra rồi, nhưng vẫn không dám giở hết công lực ra. Vì thế, chàng cứ từ từ giở hết thế này sang thế võ khác để đối địch.

Thế công đầu tiên của Độc Sát là một thế hờ dưng để dò xét thật hư của đối thủ. Ngờ đâu Âu Dương Siêu vừa ra tay đã sử dụng phương pháp đánh nhanh, kết thúc nhanh, khiến thế võ ấy của y bị hóa giải hết. Vì vậy y chưa giở thức thứ hai ra, đã bị Âu Dương Siêu tấn công ba thế liền, không chịu để cho y có dịp may nào để phản công, nên y càng đấu càng lo âu và cứ chạy quanh để tránh né, mồm thì quát lớn:

- Nhỏ kia dù người có giết chết Bào Khánh Dư này, ta cũng không tức hận người đâu, nhưng cái chết của cha mẹ người quả thật không liên can gì đến ta cả.

Lúc ấy, Âu Dương Siêu còn chịu nghe lời của Độc Sát nữa, song chưởng của chàng đã giở năm thành công lực ra đối phó rồi, và thế võ nào cũng là thế công hết. Chàng vừa đuổi đánh, vừa trầm giọng quát hỏi:

- Có nhân chứng ở đây mà người còn chối cãi phải không?

Khánh Dư thấy mình đã đại đột để cho đối phương chiếm được lợi thế cho nên từ lúc đầu đến giờ mình chỉ chịu đòn, tất cả các đại huyệt của mình đều bị bao trùm dưới đầu ngón tay của địch. Như vậy còn hy vọng phản công làm sao được, nên y nghiêng răng hỏi lại:

- Tiểu tử giỏi thật! Người tưởng lão gia đây là người dễ hà hiếp phải không?

Nói xong y rú lên một tiếng rất quái dị, khiến tất cả những người có mặt tại đó đều kinh ngạc hết sức. Lúc này trông khác gì một con quỷ, thật là rùng rợn hết sức.

Tuệ Quả đại sư thấy vậy cau mày lại, khẽ đưng vào người Trí Thanh đạo trưởng một cái rồi nói:

- Nguy tai! Lão quái sắp giở thế võ ác độc ra đấy!

Trí Thanh đạo trưởng niệm mấy tiếng Vô Lượng Thọ Phật rồi đáp:

- Phải, ác ý của sát thần đã nổi lên rồi!

Hai người chưa nói dứt đã thấy Độc Sát nắm chặt song chưởng, kêu rú luôn mồm, và chưởng phong của y đã bắt đầu có hơi lạnh tỏa ra, nhưng lạ nhất giữa luồng hơi lạnh đó lại có một tia hơi nóng hổi khiến những người đứng chung quanh đều cảm thấy không khí nặng nề khó thở hết sức.

Lúc ấy Kính Nghiêu đứng cạnh đó thấy vậy liền la lên:

- Âu Dương Siêu thiếu hiệp phải cẩn thận. Lão quái muốn dụ cho thiếu hiệp giở hết công lực ra để chất độc trong người làm nguy đấy, thiếu hiệp không nên mắc hợm y.

Âu Dương Siêu một mặt chống cự kẻ địch, một mặt lớn tiếng cười, đáp:

- Tiền bối cứ yên tâm. Đấu với con khỉ già này, tiểu bối chưa đến nỗi phải giở toàn lực ra đâu.

Anh em họ Tống đứng cạnh đó xem, cảm thấy ngạc nhiên hết sức, bụng bảo dạ rằng:

"Kính Nghiêu nói như thế là có ý nghĩa gì?"

Mọi người thấy Khánh Dư đã giở toàn lực ra đấu thí mạng rồi nếu Âu Dương Siêu không giở toàn lực ra chống đỡ, chỉ e đấu không đầy mười thế nữa, chàng sẽ bị lão quái đánh bại ngay. Vậy tại sao Kính Nghiêu lại còn bảo chàng không nên giở toàn lực ra, như thế là nghĩa lý gì? Vì vậy, ai nấy đều cảm thấy thắc mắc vô cùng.

Trận đấu phát triển rất nhanh, chỉ trong nháy mắt, hai người đã đấu với nhau được năm hiệp rồi. Vì e dè không dám giở toàn lực ra phản công nên Âu Dương Siêu bị lão quái đẩy lui về phía sau hơn trượng, hiển nhiên chàng đã bị lép vế rồi.

Trái lại, bên Độc Sát càng tấn công càng mạnh, thế công càng lợi hại thêm, và cứ lần át dồn dập, chuyên nhằm các nơi đại huyết của Âu Dương Siêu tấn công tới. Thế là tình thế thay đổi hẳn. Thấy Âu Dương Siêu sắp bị hại đến nơi, Minh Châu vẫn còn yêu chàng, tuy hồi nãy Âu Dương Siêu đã đề nghị thoái hôn, nhưng dù sao giữa chàng với Độc Sát thì bao giờ nàng cũng thương chàng hơn, nên bây giờ thấy chàng bị bó chân bó cẳng, không dám giở đến năm thành công lực ra đối phó, nàng liền lớn tiếng bảo:

- Âu Dương Siêu cứ việc ra tay tấn công đi. Nếu chất độc của rượu có làm nguy thì đã có tôi cứu chữa cho.

Ngờ đâu nàng không lên tiếng thì không sao, bây giờ Âu Dương Siêu nghe thấy nàng nói như thế, không những không nghe theo lời nàng mà giở hết công lực ra đối địch, trái lại còn cười nhạt và bụng bảo dạ rằng:

"Hừ! Âu Dương Siêu này có chết cũng không thềm chịu ân huệ của người đâu! Ai chả biết là người định uy hiếp ta, và định dùng cách cứu chữa độc để lấy lòng ta?"

Chỉ vì chàng phân trần suy nghĩ một chút nên đã để hở hang cả yếu huyết ở Trung đình mà cũng không hay.

Dịp may hiếm có ấy, khi nào Độc Sát chịu bỏ lỡ? Y liền cười khì một tiếng và nói:

- Tiểu tử kia! Ngày giờ chết của người đã đến rồi!

Nói xong, y giơ hữu chưởng lên, nhằm Trung đình huyết của Âu Dương Siêu tấn công luôn.

Thế công đã giở toàn lực ra nên mạnh không thể tưởng tượng được Lúc ấy không riêng gì tất cả mọi người có mặt tại đó đều kinh hoảng vô cùng mà cả Âu Dương Siêu cũng phải kêu thảm:

"Có lẽ là chết mất!"

Đang lúc nguy hiểm ấy, chàng bỗng nghĩ ra được một kế, vội rụt đầu rụt cổ, vai trái hạ thấp xuống, chân bước chéo sang bên phải.

Lúc ấy người của chàng khom lại như hình một cái cung, đầu và chân ở đằng trước, ngực và bụng lép về phía sau. Nhân thế đó, chàng liền giơ tay trái về phía sau. Nhân thế đó, chàng liền giơ tay trái về phía trước chặt vào cổ tay phải của Độc Sát vừa tấn công tới. Thế võ này tuy không ra lẽ lối gì và cũng không lợi hại gì hết cả, nhưng lấy nặng đánh nhẹ, lấy nhanh đánh chậm, thật là một thế duy nhất của sự cầu sống trong cái chết, dù không thắng

được đối phương thì cả hai cũng sẽ bị thương cùng một lúc. Đây là lần đầu tiên chàng sử dụng một thế liễu lĩnh như vậy.

Khánh Dư có phải là một tên gốc tử đầu, khi nào y chịu hy sinh một cánh tay, dù có đả thương được đối phương. Nên y cười nhạt một tiếng và nói:

- Người đừng có hùng chặt được tay ta nhé?

Nói xong, y thâu tay phải lại, người quay tít một vòng. Đồng thời y giơ chân trái lên, nhằm đả huyết ở ngang hông Âu Dương Siêu đả luôn.

Vì cách đứng khom lưng của Âu Dương Siêu như vậy, nên hai bên hông của chàng mới bỏ trống. Bây giờ chàng bỗng thấy đối phương dùng chân đá một cái nhanh như thế, muốn cứu cũng không sao kịp nữa. Chàng thấy nếu để cho kẻ địch đá trúng vào người mình thì dù không chết ngay tại chỗ cũng bị thương nặng và mất hết một nửa công lực. Như vậy chàng không lo âu sao được liền rống lên một câu:

- Lão quái, thủ đoạn của người ác độc thật!

Bất đắc dĩ, chàng cúi đầu xuống để ủi vào ngực của đối phương, dù yếu huyết ngang hông có bị đá trúng, chàng cũng bất chấp, nhưng có ngờ đâu, khi chàng cúi đầu xuống thì tất nhiên người phải khom về phía sau mấy tấc, thế là vô hình chung chàng đã tránh thoát được thế đá ấy Độc Sát đã đá hụt, dưới nách lại bỏ trống nhất thời biến thế không kịp, liền la lên:

- Ối chà!

Rồi mồm y bỗng há ra. Mọi người liền thấy một đám sao bạc trắng như tuyết ở trong mồm y phun ra, càng ra xa bao nhiêu, càng lớn rộng bấy nhiêu, và cứ nhắm đầu với mặt mũi của Âu Dương Siêu mà bắn tới.

Tuệ Quả đại sư với Trí Thanh đạo trưởng thấy vậy đồng thanh la lên:

- Ối chà? Nguy tai!

Lúc ấy Âu Dương Siêu không hay biết gì cả, chỉ nghe thấy tiếng kêu là chàng vội né mình nhảy ra ngoài xa thôi. Với khinh công của chàng thì lúc này rất dư sức tránh thoát được đám sao bạc ấy. Ngờ đâu, lúc ấy Kính Nghiêu lại lên tiếng:

- Thiếu hiệp nên cẩn thận!

Ông ta vừa kêu vừa phi thân nhảy vào trong đấu trường và cản lối rút lui của Âu Dương Siêu. Thế là lúc ấy Âu Dương Siêu muốn rút lui cũng không kịp nữa, người chàng đã bị vô số những cái dùi đầy lông bắn trúng, ngứa ngáy và đau đớn vô cùng.

Thì ra đám sao bạc của Khánh Dư vừa phun ra là tử độc.

Âu Dương Siêu bị bắn trúng, người ươn như chuột lột. Khánh Dư thấy vậy liền ngẩng mặt lên trời cười hi hí như cú kêu và nói:

- Tiểu tử, đã biết mùi chưa? Hí hí...

Âu Dương Siêu cảm thấy trong người như có kiến bò, ngứa ngáy khó chịu hết sức. Chàng cứ đứng ngẩn người ra thôi.

Tuệ Quả đại sư tiến lên mấy bước, nhìn thấy mặt chàng đỏ như lửa, không hiểu chàng đau đớn ra sao, và cũng không trách cứ Độc Sát mà chỉ nhìn vào mặt Kính Nghiêu, rồi mỉm cười và trầm giọng hỏi:

- Bang chủ làm như thế có ý nghĩa gì?

Kính Nghiêu mỉm cười, chưa kịp trả lời, thì Trí Thanh đạo trưởng đã tiến lên, chấp tay chào và có vẻ hờn giận, hỏi:

- Thưa bang chủ, xưa kia bang chủ có giao tình rất thâm hậu với Âu Dương Đơn, tại sao hôm nay bang chủ lại dồn cho y vào chỗ chết như thế? Chẳng lẽ giữa bang chủ với y có mối thù hằn riêng mà người ngoài không ai hay biết phải không?

Kính Nghiêu lắc đầu đáp:

- Sao đạo trưởng lại nói như vậy?

Sĩ Long cũng trợn tròn xoe đôi mắt, nhẩy tới gần, quát lớn:

- Nếu không thì sao bang chủ lại chặn lối tránh của Âu Dương thiếu hiệp như vậy?

Âu Dương Siêu cứ ngẩn người ra, không hiểu các người cãi vã gì với nhau? Chàng thấy Kính Nghiêu vẫn tươi cười như thường và còn từ từ hỏi lại Sĩ Long rằng:

- Giáo chủ nói gì thế?

Sĩ Long giận dữ đáp:

- Năm xưa Khánh Dư có cùng người của bảy đại môn phái vây đánh vợ chồng Thần Kiếm Trấn Bát Hoang Âu Dương Đơn thế bá hay không, vì Tống mỗ là kẻ hậu sinh nên không biết rõ chuyện, nhưng vừa rồi Âu Dương lão đệ rõ ràng sắp tránh được tử độc của Độc Sát thế tại sao bang chủ lại đột nhiên lên tiếng gọi, để cho Âu Dương thiếu hiệp lại bị phân thân? Không những thế, bang chủ lại còn giả bộ nhẩy ra cứu giúp để ngăn cản lối thoát của Âu Dương lão đệ, để y bị trúng phải Mùi Hỏa Bách Luyện Tử Độc. Như vậy bang chủ chả là mượn dao giết người là gì?

Nói tới đó, Sĩ Long đã giơ hai cánh tay lên, những khớp xương kêu răng rắc, có vẻ muốn đấu chí tử với Kính Nghiêu một phen vậy.

Lúc này Âu Dương Siêu mới biết rõ nguyên nhân là mình đã trúng phải Mùi Hỏa Bách Luyện Tử Độc, liền nghĩ thầm:

"Theo như giang hồ đồn đại thì Tử Độc này là một thứ độc lợi hại nhất của nhóm Ngũ Ngoại Thế Độc. Thảo nào người mình cứ thấy ngứa ngáy như thế!"

Chàng vừa nghĩ, vừa từ từ đi tới gần Kính Nghiêu, vẻ mặt ngơ ngác, hỏi:

- Tiền bối làm ơn giải thích cho tiểu bối hay, tại sao tiền bối lại có dụng ý ấy?

Kính Nghiêu vẫn tươi cười như thường, ngắm nhìn Âu Dương Siêu một hồi rồi hỏi lại:

- Hiện bây giờ thiếu hiệp cảm thấy trong người ra sao?

Thấy thái độ của Kính Nghiêu như vậy, Âu Dương Siêu không tiện trở mặt, liền đáp:

- Tiểu bối thấy trong người như có kiến bò, khó chịu hết sức.

Lúc ấy Khánh Dư phun xong tử độc, đang ngồi xếp bằng tròn vận công điều tức, nghe thấy Âu Dương Siêu nói như thế liền mở mắt ra, vừa cười vừa đỡ lời:

- Hừ! Không những cảm thấy như kiến bò mà có lẽ lúc này khí huyết ở trong người người đã đảo lộn và đang biến thành mủ, chỉ một lúc nữa thôi, thịt trên người người sẽ rã nát ra mà chết cho mà xem.

Âu Dương Siêu không ngờ Bách Luyện Tử Độc lại lợi hại đến như thế.

Nghe thấy Độc Sát nói như vậy, chàng bán tín bán nghi, liền trả lời Độc Sát rằng:

- Lão sát quái, người đừng có nói dóc để dọa ta làm chi?

Chàng còn chưa nguôi cơn giận, vừa chạy số lại, định tấn công Khánh Dư.

Tuệ Quả đại sư thấy vậy vội giơ tay ra ngăn cản, và khuyên can rằng:

- Thiếu hiệp đã bị trúng hai lần tử độc vậy không nên nóng nảy như thế.

Trí Thanh đạo trưởng cũng bước lại gần khẽ nói:

- Khánh Dư nói rất đúng, Bách Luyện Tử Độc của y mạnh lắm, hễ bị dính một chút, hai tiếng đồng hồ sau da thịt sẽ nát ra rồi hóa thành mủ và nước vàng, không có thứ thuốc nào cứu chữa được.

Thoạt tiên Âu Dương Siêu còn chưa tin, nhưng thấy hai người chưởng môn cùng nói như vậy chàng không còn nghi ngờ gì nữa, liền biến sắc và bụng bảo dạ rằng:

"Tại sao Kính Nghiêu lại làm như thế?"

Chàng vừa nghĩ vừa trợn trừng đôi mắt lên nhìn Kính Nghiêu. Ngờ đâu lão bang chủ của Cái Bang vẫn tươi cười và còn an ủi tiếp:

- Thiếu hiệp không nên nóng lòng như vậy vội.

Âu Dương Siêu thấy Kính Nghiêu khuyên bảo mình như vậy lại càng thắc mắc thêm nhưng sự thể đã phát triển như vậy, sao ông ta lại còn bảo mình không nên nóng nảy?

Chàng đang nghi ngờ, lại thấy Kính Nghiêu vừa chấp tay vái chào Tử Độc vừa mỉm cười nói tiếp:

- Bào huynh, mấy chục năm không gặp các hạ, ngày hôm nay mới được tái ngộ, không ngờ mưa rượu của các hạ lại tiến bộ hơn trước nhiều.

Mọi người thấy Kính Nghiêu nói như thế đều tức giận thầm nhưng không tiện lên tiếng nói thôi.

Khánh Dư không biết lão bang chủ nói như thế là khen hay là mỉa mai mình, nên y nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Ngờ đâu Kính Nghiêu lại thao thao bất tuyệt nói tiếp:

- Theo chỗ đệ biết thì môn võ công của huynh trước hết phải uống ba mươi sáu cân rượu đế cũ, loại thượng hảo hạng, rồi dùng nội công dồn những rượu đó vào trong các đại huyết, và dùng Tam Muội Chân Hỏa ở trong người mình chế luyện những rượu ấy trong một trăm ngày, mỗi ngày cứ đến giờ Tý và giờ Ngọ mà hóa luyện, không được gián đoạn ngày nào hết. Đồng thời, trong năm ngày luyện tập môn ấy, mỗi ngày uống ba cân sáu rượu rất mạnh nữa. Chẳng hay có phải như vậy không?

Mọi người nghe thấy ông ta nói, càng nghe càng cảm thấy hứng thú, nên ai nấy đều im lặng, lắng tai nghe. Riêng có Khánh Dư mặt đỏ bừng rồi đột nhiên đứng dậy hỏi.

- Tên ăn mày già họ Thư kia. Người nghe lỏm ở đâu mà biết rõ bí quyết luyện công của ta như thế?

Y nói như vậy, vô hình chung đã nhìn nhận lời nói của Kính Nghiêu là không sai, nên mọi người muốn biết thêm chuyện, cứ nóng lòng mong mỗi Kính Nghiêu lên tiếng.

Kính Nghiêu mỉm cười, nói tiếp:

- Nhưng theo sự nhận biết của ăn mày già này, thì mỗi lần luyện tập phải tốn công hàng trăm ngày như thế mà chỉ có thể sử dụng được một lần thôi.

Khánh Dư cả giận đáp;

- Một lần còn không đủ hay sao? Từ khi ta luyện tập nội công đến giờ, chưa ai thoát khỏi được rượu độc của ta hết.

- Bào huynh nói rất đúng, sở dĩ huynh được nổi danh cũng nhờ có môn mưa rượu này thôi. Môn công lực này của huynh tuy ác độc thật, nhưng tiếc thay, mỗi lần sử dụng xong, không những hao tổn tâm thần mà còn phải ẩn tích trăm ngày mới có thể tái đấu lần thứ hai với kẻ địch.

-- o O o --